

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudcem Mgr. Zdeňkem Macháčkem ve věci

žalobce: X
bytem X
zastoupen advokátkou Mgr. Petrou Macounovou
sídlem Tovaryšský vrch 1358/3, Liberec

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2019, č. j. X

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 1. 8. 2019, č. j. X, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Železný Brod, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 18. 6. 2019, sp. zn. X, ev. č. X. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil porušením § 53 odst. 2 téhož zákona tak, že dne 15. 4. 2019 v 13.40 hodin v Železném Brodě na X u č. p. X ve směru k parkovišti v Husově ulici jako řidič motorového vozidla X parkoval částí tohoto vozidla na chodníku.
2. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu ve spojení s § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Z předloženého spisového materiálu vyplynulo, že Městskou policií Železný Brod byl správnímu X registrační značky X. K oznámení přestupku městská policie připojila úřední záznam o přestupku, fotodokumentaci a výzvu pro nepřítomného pachatele přestupku. Z úředního záznamu plyne, že krátce po zanechání výzvy se na služebnu městské policie dostavil žalobce, který souhlasil s vyřízením věci příkazem na místě a se zaplacením pokuty 100 Kč. Žalobce nicméně po vyplnění příkazového bloku zanechal na místě 100 Kč a odešel, aniž by příkazový blok podepsal.
4. Z úředního záznamu ze dne 27. 5. 2019 vyhotoveného správním orgánem I. stupně, k němuž se uvedeného dne žalobce dostavil, plyne, že žalobce si věc rozmyslel, neboť místo, kde parkoval, dle něj není chodníkem. Žalobce byl oznámením ze dne 27. 5. 2019 informován o zahájení řízení o přestupku, ve věci se písemně vyjádřil ve smyslu, že předmětné místo není chodníkem, případně nebyla naplněna materiální stránka přestupku. Dne 17. 6. 2019 se konalo ústní jednání, k němuž se žalobce nedostavil, následujícího dne vydal správní orgán I. stupně shora specifikované rozhodnutí o přestupku. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že chodník je zřetelně odlišen od vyasfaltované komunikace, neboť je vydlážděn kostkou, v minulosti byl opravován a rozšiřován a je v přímé linii s blízkým mostkem. Žalobce z nedbalosti porušil povinnost stanovenou mu zákonem o silničním provozu, ohrozil společensky sledovaný zájem, a naplnil tak i materiální stránku přestupku.
5. K odvolání žalobce přezkoumal rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaný. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí se žalovaný ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně, že po provedeném dokazování je zřejmé, že v místě se nachází chodník zřetelně oddělený od zbytku komunikace a nelze se domnívat, že po rozšíření chodníku slouží každá jeho část jinému účelu. Z písemností založených ve spise nevyplývá, že by chodník neodpovídal normě ČSN 736110 týkající se projektování místních komunikací. Chodník byl vybudován v souladu s vydaným stavebním povolením, oddělení vozovky a chodníku bylo provedeno v souladu s požadavky památkářů dvouřádkem z velkých kostek s převýšením 2 cm, aby tak celá plocha Malého náměstí působila celistvým dojmem. Materiální stránka přestupku byla naplněna porušením zájmu společnosti na organizaci

dopravy a na užívání komunikací těmi účastníky provozu, pro něž je určena. K tomu žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Se stanovenou výší pokuty se žalovaný taktéž ztotožnil.

6. Opravnými rozhodnutími ze dne 9. 8. 2019, resp. 12. 8. 2019 opravil správní orgán I. stupně, resp. žalovaný datum narození žalobce, jež bylo v původně vydaných rozhodnutích správních orgánů uvedeno chybně.

II. Žaloba

7. Žalobce ve včasné žalobě namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť nebylo prokázáno, že se žalobce dopustil protiprávního jednání, špatně byla posouzena materiální stránka přestupku a nezákonné je i určení druhu a výměry trestu. Ačkoliv žalovaný odkázal na podporu svých argumentů na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 2 As 48/2008-58, tímto rozhodnutím se zcela neřídil. Terénní rozdíl mezi úsekem silnice a úrovní chodníku je v daném případě 2-3 cm, což nebrání tomu, aby vozidlo mohlo do sporného prostoru bez potíží vjet. Stejný terénní rozdíl je patrný i na jiných parkovacích místech po městě.

V tomto případě se jedná o rozsáhlou plochu, kterou chodec není schopen beze zbytku využít. K chůzi při okraji budovy co nejdále od silnice dává chodcům návod i linie kostek vytvářející dojem pásu oddělující chodník od zbytku blíže neurčené plochy. Žalobce nepředpokládá, že by byl v zimě odstraňován sníh z celé vydlážděné plochy, ale pouze z pruhu podél budovy. Z řízení před správním orgánem nevyplývalo, že předmětná plocha byla příslušným orgánem výslovně určena jako chodník.

8. Dle žalobce zaparkované vozidlo netvořilo překážku bezpečnosti a plynulosti pěšího provozu, neboť pěší provoz byl bez narušení provozován na části pozemku oddělené linkou z kostek podél budovy. Sporné místo není označeno svislou dopravní značkou upravující provoz na komunikaci. Sporná plocha vizuálně vyvolává pochybnosti o způsobu jejího využití, ve městě je několik vydlážděných ploch určených k parkování, které jsou od asfaltové plochy odděleny stejným drobným obrubníkem. Řidič pak může být v omylu, kde lze parkovat a kde nikoli. Z vymezení místa v katastru nemovitostí jako ostatní plochy – ostatní komunikace nelze usuzovat, že jde o chodník. Ke spornosti povahy předmětného místa žalobce odkázal na vyjádření por. X, komisaře Policie ČR, dále Ing. K. ze Střední průmyslové školy stavební v Liberci a navrhl výslech X, dopravní inženýrky Krajského ředitelství policie Libereckého kraje. Správní orgány neunesly důkazní břemeno ohledně toho, že se jedná o chodník.

9. I kdyby bylo dané místo shledáno chodníkem a žalobce svým jednáním naplnil formální znaky přestupku, pak nenaplnil materiální stránku přestupku. Žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která koresponduje s jeho názorem, opomněl však judikaturu odlišnou. K tomu žalobce zmínil rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, kde dle žalobce Nejvyšší správní soud apeloval na správní orgány, aby vždy zkoumaly naplnění znaku formálního i materiálního. Pokud by žalovaný při svém hodnocení materiální stránky přestupku vzal v úvahu skutečnosti, jež snižují nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti, nemohl by dojít k závěru, že

materiální stránka naplněna byla. Napadené rozhodnutí je nezákonné i v otázce uloženého trestu, neboť správní orgán I. stupně, jemuž žalovaný přisvědčil, konstatoval jako přitěžující okolnost parkování částí vozidla na chodníku, tedy samotné naplnění skutkové podstaty přestupku. Takový postup odporuje zákazu dvojího přičítání.

III. Vyjádření žalovaného

8. V písemném vyjádření k žalobě se žalovaný pouze odvolal na napadené rozhodnutí a navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítnul.

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek dle § 75 odst. 2 s. ř. s., kterými je soud v duchu dispoziční zásady vázán. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
12. K projednání věci nařídil soud ústní jednání. Při něm účastníci setrvali na svých dosavadních stanoviscích. Žalovaný argumentoval zejména blízkostí křižovatky u nejširší části chodníku, z čehož je dle něj zřejmé, že se v místě nebyl zřízen parkovací pruh, neboť v křižovatce ani její bezprostřední blízkosti parkovat nelze. Žalobce s touto argumentací nesouhlasil, uváděl, že před rekonstrukcí místa zde bylo možno bez problémů parkovat a ani po rekonstrukci zde parkování nebylo zakázáno zákonem ani dopravní značkou.
13. Soud neprováděl dokazování písemnými vyjádřeními či výsledkem žalobcem označených osob, neboť dokazování se provádí za účelem zjištění skutkového stavu věci, tedy v daném případě především zjištění situace na předmětném místě v den, kdy se předmětný skutek stal. Tato situace je zřejmá zejména z pořízené fotodokumentace obsažené ve správním spise. Z žalobcem označených vyjádření osob však mělo vyplynout posouzení povahy řešené plochy dle názoru těchto osob. To nicméně není zjišťováním skutkového stavu, nýbrž právním posouzením věci, které přísluší soudu.
14. Oba účastníci rovněž navrhovali provedení dokazování jimi opatřenými fotografiemi, z nichž měl vyplynout zejména stav předmětného místa před rekonstrukcí a také jeho aktuální stav, kdy dle účastníků došlo v době po spáchání řešeného přestupku k ohrazení plochy žlutou čarou. Historická či nejnovější podoba místa nicméně nebyla mezi účastníky sporná, především však nebyla relevantní pro posouzení věci, k němuž je rozhodný stav místa v době spáchání přestupku žalobcem. Proto soud neprováděl ani dokazování nabízenými fotografiemi, neboť stav místa v době spáchání přestupku dostatečně plyne ze správního spisu, jehož součástí jsou také pořízené fotografie. Navrhoval-li žalobce provést důkaz fotografií parkovacích míst v, nebylo třeba provádět ani tento důkaz, neboť vytyčení parkovacích ploch v se věci netýká a ani v žalobě se námitka existence obdobného místa v neobjevila.

15. Podle § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, jiní účastníci provozu na pozemních komunikacích než chodci nesmějí chodníku nebo stezky pro chodce užívat, pokud není v tomto zákoně stanoveno jinak.
16. První a stěžejní námitka žalobce spočívá v tom, že místo, kde s vozidlem stál, nelze s jistotou označit za chodník, když žalobce jej mohl považovat za plochu určenou k parkování. Oba účastníci řízení na podporu své argumentace odkazovali na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 2 As 48/2008-58.
17. Na uvedený rozsudek lze odkázat v první řadě v tom, že se zabývá obsahem pojmu chodník. Dosud totiž neexistuje legální definice chodníku, a je tedy třeba vycházet z obecného povědomí o tom, co se chodníkem rozumí. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku citoval např. rozsudek prvorepublikového Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 9. 1930 (Bohuslav, administrativní rozhodnutí č. 8721/1930), podle nějž „... dlužno chodníkem rozuměti onu část uličního pozemku (zpravidla podél domů), která svou úpravou je vyhrazena pro pěší, při čemž však pro kvalifikaci takto upraveného pruhu ulice jako "chodníku" je bez významu jeho šířka, stejně jako okolnost, ... že chodník vedle vlastního svého určení slouží obyčejně také k odvrácení srážkových vod od domů a k odvádění jich do uličních kanálů.“ Uvedené vymezení lze považovat za doposud platné, neboť k významovému posunu pojmu chodník do dnešní doby nedošlo.
18. Krajský soud se rovněž ztotožňuje se shora uvedeným rozsudkem Nejvyššího správního soudu v tom, že důkazní břemeno ohledně skutečnosti, že v místě, kde žalobce své vozidlo zaparkoval, se nachází chodník, nese správní orgán. V daném případě nebyla správními orgány zjištěna existence jakéhokoli rozhodnutí silničního správního úřadu, z něž by plynulo, že předmětné místo je chodníkem, což nicméně samo o sobě nevylučuje, aby správní orgány prokázaly existenci chodníku v daném místě jinak. V takovém případě bylo třeba obrátit pozornost ke zjištění skutečné situace v řešeném místě, stavebně technickému stavu sporné plochy, její návaznosti na okolní plochy a prvky, existenci či neexistenci dopravního značení apod.
19. Po prostudování správního spisu, zejména opatřené fotodokumentace, dospěl soud k závěru, že v předmětném místě se chodník nachází, čehož si žalobce při zaparkování vozidla měl a mohl být vědom. Při hodnocení věci není zcela klíčový ani obsah opatřené dokumentace stavby, z níž jednoznačně plyne, že stavba byla zamýšlena a realizována jako chodník, ani to, zda je či není plně dodržena technická norma ČSN 736110, nýbrž nejpodstatnější je, jak se situace v místě jevila průměrnému účastníkovi silničního provozu. V takovém účastníkovi dle názoru soudu vyvolává předmětná plocha dojem chodníku.
20. Sám žalobce připouští, že chodník je od zbytku komunikace vertikálně oddělen asi 2 – 3 cm vysokým obrubníkem. To odpovídá zmíněné normě ČSN, která mj. o vertikálním oddělení hovoří, sama tato skutečnost by však k jednoznačnému závěru o existenci chodníku patrně nestačila, neboť nízký obrubník nebrání vjezdu vozidel na něj, a nelze tak vyloučit užití nízkých obrubníků i v místech, kde je vjezd vozidel povolen. Stěžejní pro oddělení plochy chodníku od pro vozidla průjezdného zbytku komunikace je vizuálně i hmatem patrné použití zcela jiného materiálu pro chodník a zbytek komunikace. Pro průjezdnou plochu je v místě použit hladký asfalt, zatímco chodník je za nízkým

obrubníkem vydlážděn kostkami. Tato skutečnost pak již odděluje obě plochy natolik, aby byl na první pohled patrný odlišný účel obou ploch, přičemž pakliže je hladká plocha zjevně určena pro průjezd vozidel, je dlážděná plocha při kraji komunikace logicky určena chodcům.

21. Prezentoval-li žalobce své pochybnosti ohledně existence chodníku vzniklé vzhledem ke způsobu vydláždění chodníku, neshledal soud ani tuto argumentaci důvodnou. Z dostupné fotodokumentace je jednoznačně patrné, že dlažba je na chodníku uspořádána takovým způsobem, že v rámci dlažební mozaiky je patrna z dlažebních kostek vytvořená mírně zakřivená linie vedoucí od lávky, po níž do řešeného místa přichází chodci směrem do křižovatky na Malém náměstí. Touto linií je chodník rozdělen na dvě části, přičemž dle žalobce se nabízí, že část plochy mezi linií a průjezdnou komunikací není chodníkem, ale parkovacím pruhem pro vozidla.
22. Krajský soud připouští, že není zřejmé, z jakých důvodů je dlažba v místě uspořádána právě popsáním a ne jiným způsobem. Přesto zjevně nelze část plochy mezi linií z dlažby a vyasfaltovanou plochou považovat za místo určené k parkování vozidel. Jednak je tato plocha trojúhelníkového tvaru, tedy se směrem od křižovatky k lávce pro chodce výrazně zužuje, a již tím je zřetelně nevhodná pro parkování vozidel, která mají tvar obdélníkový, čemuž v běžných případech odpovídají obdélníková místa vyhrazená k jejich parkování, a jednak tato část plochy právě ve svých nejširších místech, kam by se z rozměrových důvodů bez potíží vešlo stojící vozidlo, zasahuje do křižovatky. V křižovatce a pět metrů od ní je přitom ze zákona zakázáno s jakýmkoli vozidlem stát (srov. § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu), což přinejmenším mělo být i žalobci, jakožto držiteli řidičského oprávnění, známo. Jestliže významná část této plochy zasahuje do křižovatky a její blízkosti, pročez evidentně nemůže být zamýšlena jako parkovací pruh, nabízí se, že ani užší zbytek plochy, který je od křižovatky vzdálen více nemá sloužit k parkování vozidel.
23. Z uvedených skutečností dostatečným způsobem vyplývalo, že trojúhelníková část plochy mezi popsanou linií z kostek a asfaltovou plochou není parkovacím pruhem, nýbrž je součástí chodníku. Na jedné její straně je totiž křižovatka, na druhé její straně u lávky, kde trojúhelník vrcholí ostrým úhlem, je plocha zúžená natolik, že svými rozměry neumožňuje parkování vozidel. Takovýmto způsobem se parkovací plochy standardně nevymezují, což musí být průměrnému řidiči zřejmé. Naopak na chodce musí celá vydlážděná plocha působit tak, že ji mohou využít k chůzi, neboť je chodníkem. Celou šířku chodníku přitom chodec jistě využije např. při přecházení na druhou stranu vyasfaltované komunikace, což široký chodník a užší průjezdná plocha usnadňuje. V hypotetickém případě, že by řidič např. srazil chodce stojícího na vydlážděné ploše, by bylo stěží možno chodci vyčítat, že vstoupil do vozovky vyhrazené vozidlům. Hranice chodníku navíc viditelně pokračuje směrem do křižovatky rovnoběžně s cestou přes lávku, která je na první pohled určena chodcům.
24. Z fotografií polohy vozidla žalobce v rozhodné době navíc plyne, že i žalobci byla povaha plochy, na níž částí vozidla zastavil, zřejmá, resp. že sám nepovažoval část plochy mezi linií na chodníku a vyasfaltovanou komunikací za místo určené k parkování vozidel. V takovém případě by totiž bylo logické, aby žalobce najel pokud možno celým objemem

vozidla na vydlážděnou plochu tak, aby vozidlo jednou stranou stálo co nejbližší vydlážděné linii, která by dle stanoviska žalobce měla ohraničovat chodník, a druhou stranou, aby vozidlo nezasahovalo do průjezdné vyasfaltované komunikace. Žalobce však stál s vozidlem tak, že jeho převážná část zůstala na hladkém asfaltu a pouze necelá levá polovina vozu se nacházela na vydlážděné části, přestože mezi levou stranou vozu a linií z dlažebních kostek bylo ještě místo. To nesvědčí o vnitřním přesvědčení žalobce, že využívá k stání vozidla parkovací pruh, ale spíše o snaze zastavit při okraji komunikace s najetím částí vozidla na chodník, aby vozidlo nebránilo v průjezdu jiným účastníkům silničního provozu.

25. Z označení druhu pozemku v katastru nemovitostí povaha sporné plochy neplyne. Pokud žalobce spekuloval nad tím, že část sporné plochy v zimě jistě není prohrnována a může naopak sloužit jako odkladiště sněhu, je takový postup jistě možný, nebrání však označení plochy jako chodníku. K tomu lze odkázat na výše citovanou definici chodníku uváděnou prvorepublikovým Nejvyšším správním soudem, podle něž neslouží chodník výlučně k chůzi chodců, ale např. i k odvádění srážkových vod. Skutečnost, že široké chodníky mohou být v zimě z části využívány k nahrnování sněhu, je známá a běžná. Chodci se totiž mohou dočasně spokojit i s užším chodníkem a sníh je třeba někam odklidit. Takovým zimním využitím nicméně chodník nepřestává být chodníkem.
26. Není sporu o tom, že v daném místě je chodník nadstandardně široký. To však není s podivem, neboť řešené místo je součástí náměstí, kde jsou široké plochy pro chodce běžnější, a účelem širokého chodníku na úkor užší vozovky je nepochybně bezpečnější přecházení chodců. Šíře chodníku proto pochybnosti o jeho povaze nevzbuzuje. Pokud žalobce v žalobě hovořil o jiných obdobných místech v Železném Brodě, činil tak pouze v obecné rovině. Soud nevylučuje, že existují vydlážděná místa vyhrazená pro parkování vozidel, tento jejich účel nicméně může plynout z dopravního značení či stavebně technického provedení včetně tvaru parkovacích míst. Žalovaný se výslovně vyjádřil k jiné parkovací ploše na Malém náměstí pod kostelem, kde popsal barevné odlišení parkovacích míst a jejich označení dopravním značením.
27. Ve věci řešené žalobcem hojně připomínaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 2 As 48/2008-58, byla dle názoru krajského soudu situace méně jednoznačná. Jako chodník byla správními orgány posouzena plocha společného dvora ve vlastnictví Krajské nemocnice Liberec, a.s., s čímž se správní soudy neztotožnily. V daném případě však o takovouto spornou situaci nejde, chodník leží mezi vozovkou a domem na náměstí a výše bylo vysvětleno, proč ani jeho část nelze považovat za místo k parkování vozidel. Pro chodce jdoucí přes lávku zde jiná alternativa není a argumentace, že se chodci mohou spokojit pouze s úzkou částí chodníku podél domu, je lichá. Chodník byl koncipován jako široký, vystupující směrem do plochy náměstí, což po objasnění toho, proč ani část chodníku není určena pro parkování vozidel, nelze popírat spekulacemi o tom, nakolik by chodcům postačil i chodník užší.
28. Je pravdou, že v místě nebylo dopravní značení, které by chodcům či řidičům ozřejmovalo povahu řešené plochy. Ta je nicméně svým umístěním na náměstí v křižovatce, návazností na lávku pro chodce či oddělením od průjezdné komunikace odlišným materiálem natolik zřetelně určena pro chodce, že soud nemá pochybnosti o její povaze jakožto chodníku.

V takovém případě nebylo namístě postupovat ve prospěch žalobce v duchu zásady in dubio pro reo.

29. Z uvedeného plyne, že žalobce naplnil formální znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, když s vozidlem stál na chodníku, čímž porušil § 53 odst. 2 téhož zákona. Nedůvodná je rovněž jeho argumentace o nenaplnění materiální stránky přestupku.
30. Pokud žalobce zpochybňoval žalovaným citovanou judikaturu a odkazoval při tom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, krajský soud připomíná, že se jedná o rozhodnutí starší vycházející z úpravy zákona 200/1990 Sb., o přestupcích, která v té době svou povahou navazovala na úpravu trestných činů v trestním zákonu č. 140/1961 Sb. Přestupek žalobce byl spáchán v r. 2019, správní orgány na věc správně aplikovaly novější zákon o odpovědnosti za přestupky navazující svým formálně – materiálním pojetím přestupků (srov. § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky) na formálně – materiální pojetí trestných činů dle zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku. Tato koncepce znamená, že v běžně se vyskytujících případech, které nezavdávají svými mimořádnými okolnostmi důvod věc posoudit jinak, je naplněním formální stránky přestupku naplněna také stránka materiální. Samotné stání vozidla na chodníku je ohrožujícím jednáním, jehož se žalobce dopustil. Není přitom třeba zjišťovat konkrétní chodce, kteří se snad museli vozidlu žalobce vyhýbat, či posuzovat, zda žalobce zanechal na chodníku dostatečně široký prostor. K tomu lze pouze odkázat na žalovaným zcela přílehavě citovanou novější judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31).
31. V závěrečné části žaloby brojil žalobce proti závěrům týkajícím se výše uloženého trestu, a to s ohledem na nesprávné posouzení přitěžujících okolností. Soud dává žalobci plně za pravdu v tom, že formulace správního orgánu I. stupně, který označil stání na chodníku jako přitěžující okolnost, je naprosto nesprávná. Stání na chodníku je v případě přestupku spočívajícího ve stání na chodníku znakem skutkové podstaty tohoto přestupku, naproti tomu přitěžující okolnosti ve smyslu § 40 zákona o odpovědnosti za přestupky jsou okolnosti stojící mimo skutkovou podstatu konkrétního přestupku, které nad rámec skutkové podstaty zvyšují společenskou škodlivost přestupku, protože jsou podle § 37 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky důvodem k uložení přísnějšího trestu.
32. Správní orgán I. stupně správně vyhodnotil, že je společensky škodlivým jednáním, pokud žalobce parkoval na chodníku, čímž mohl ohrozit ostatní účastníky silničního provozu. Tuto skutečnost však nesprávně označil formulací přitěžující okolnost. Žalovaný pak pouze uvedl, že se s výší uloženého trestu ztotožňuje, a opomněl nesprávnou formulaci správního orgánu I. stupně korigovat. Uvedená vada správních rozhodnutí nicméně nevede soud ke zrušení napadeného rozhodnutí, neboť je zřejmé, že parkování na chodníku se ve skutečnosti jako přitěžující okolnost neprojevilo. Žalobci byla v souladu s § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1 500 Kč, tedy minimální zákonem předvídaná pokuta. Z toho plyne, že správní orgány fakticky uvedenou skutečnost nesprávně označenou jako přitěžující žalobci nepřičítaly dvakrát, a do výše uložené sankce ji tedy nepromítly způsobem, jímž by žalobce mohl být poškozen na svých veřejných subjektivních právech.

V. Závěr a náklady řízení

33. Na základě shora uvedené argumentace soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
34. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
35. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 29. května 2020

Mgr. Zdeněk Macháček
samosoudce

